

225. CUM DOREȘTE CERBUL APA



1. Cum do-reș-te cer - bul a - pa din iz - vo - rul cris - ta - lin;



Ast - fel su - fle - tul meu Doam - ne, că - tre Ti - ne mi - l în - chin.



El a - lear - - - gă cu gră - bi - - -



re la iz - vo - - - rul cel cu - rat;



Și do - reș - - - te să - și a - li - -



ne su - fle - tul său în - se - tat.

2. Nu se-adapă din pîraie,
Nici din apă turbure;
Ci se duce la izvoare,
Setea să și-o stîmpere.
3. Mîntuirea Ta, o, Doamne,
E ca un izvor curat;
Eu o caut cu grăbire,
Ca și cerbul însetat.